

Den Norske Rigs-Forsamlings For-
handlinger fra 10de til 25de April

1814.

Første Hæfte.

Var 1814 den 10de April mødte Norges Riges Repræsentanter, som fra de respective Districter i Landet vare affendte, for at bestemme Rigets tilkommende Regjerings-Form, i Eidsvolds Kirke, for, under den offentlige Guds-Tjeneste, at bede Herren om Held og Belsignelse til deres for nærværende som for tilkommende Slægters vigtige Foretagende.

Efterat Guds-Tjenesten var forbi, begave samtlige Repræsentanter sig hen til Eidsvolds Tjernverk, hvor de, hver Districts-Repræsentation

Iste Hæfte. H

for sig, til Norges Regent, Hans Kongelige Høi-
hed Prinds Christian Frederik, afleverede
de dem fra de forskjellige Districter meddeelte
Adresser og Fuldmagter, som af Hs. Kongelige
Høihed nådigst bleve modtagne, og strax af en
Committee gennemseede og befundne rigtige.

Næste Dag den IIte April forsamledes Re-
præsentanterne i den til Rigs-Forsamlingen be-
stemte Sal paa Eidsvolds Verk. Hs. Kongelige
Høihed Prinds-Regenten aabnede Forsamlingen
med denne Tale:

"Normænd! Helligt er det Kald, der samler
Eder ved Fædrenelandets Alter. Det Norske
Folks Hu staaer til Eder, dets udvalgte Mand,
at I ville vide, med Wiisdom og Samdrægtig-
hed, at grundlægge den Stats-Forfatning, af
hvilken nærværende og tilkommende Slægter kunne
vente Held, Orden og Velstand inden Riget.

Den viseste Regjerings-Form er ubestvørlig
den, som, sikrende Borgerfrihed og Lovenes Hel-
lighed, giver den udsvende Magt Myndighed til
at udrette alt Godt og til at haandhæve Lovene;
men I skulle ikke kunne give Norge en Regje-
rings-Form, der svarer til Folkets Forventning,
uden ved samdrægtigen at ville virke til eet og
samme Maal, Folkets Lyksalighed. Banlyser ens

hver Tvivl, Frygt eller Mistanke fra Eders Barm, naar det gjælder om at bestemme Norges Grund-Forsfatning; ethvert Medlem af denne Forsamling vise sig som trofast, retsindig Normand, og, i det han ytrer sin Overbeviisning, tanke han tillige paa de Medborgeres Stemning, i hvis Navn han taler!

Skulde Nogen fortælle Eder, at Norge ikke kan bestaae som en selvstændig Stat, da lue Kjærlighed til Fædrelandet dobbelt høit i Eders Bryst; da mindes hine Oldinge, hine kraftfulde unge Mænd, der bøde Eder Held til det Hverv, I gif hen at røgte! hine sagde: vanslægter et fra Fædrene! og disse: stoler paa den Kraft, der hviler i vor Arm, som i vor Villie. — Er det Norske Folk da ikke mere sine Fædre ligt? Skulde Sønerne ei ligesaagodt, som de, kunne forsvare deres Fjelde? Ere vi ei vante til Savn? og kan noget Savn ligned ved Frihedens? Staaer det ei i Folkets Magt at indrette sin Regjerings Forsfatning efter Statens Lær og de Vidler, den besidder i sit Skjød? — Norge har ingen sinde forlangt, at Danmark skulde afholde dets Stats-Udgifter; i fredelige Dage har dette Rige givet Overskud af Indtægter i Stats-Cassen; og skulde Overrig ønske Forening med Norge for

at forsørge det Norske Folk med Almisse? —
 Hvortil lede endeligen disse bange Trivl? Kun
 til frivillig Underkastelse. I Sandhed, hvad
 var et Folk vel værd, som frygtagtigen opofrede
 sin Selvstændighed og sin Ære? Kun de Slaves-
 Bønder, som fra Evigheden vare beredede for
 samme!

237 Dog Held os! vi ere ei vansløjtede! med
 høi Følelse af eget Værd har det hele Folk, i
 Herrens Templer, aflagt den høitidelige Eed, at
 hævde Norges Selvstændighed; denne Eed skulle
 I besegle, trofaste Normænd! ved at grundlægge
 den Regjerings-Form, under hvilken I ville leve,
 og som I ville forsvare imod hvert Forsøg paa
 at kuldkafe den.

238 Mistvivler ei om, at I jo besidde Kraft
 til, selv i Møddgang, at haandhave den; og mis-
 tviler ei heller om, at en retfærdig Gud ber-
 skytter et frit og ubetvunget Folks Anstrengelser.
 Herren er mit Haab og min Tillid!

239 Jeg har anseet det for min første Pligt,
 som dette Lands Regent, at kundgjøre Nationens
 fredelige Forhold til andre Magter, og indtil
 denne Dag er ingen ny Fiendtlighed af nogen
 Magt udsæet imod Norge.

240 Jeg har tilskrevet alle de Fyrster, hvis

Venfkab er væsentligt for Norge, og af hvis Ret-
 findighed man kunde haabe Bistand ved en saa
 retfærdig Sag, saasnart Omstændighederne tillade
 dem at ytre deres Sindelag til vores Fordeel. —
 Rigets affondrede Beliggenhed har endnu tilbage-
 holdt disses Svar; men imidlertid er det Engels-
 ske Flag igjen seet og med Glæde modtaget i
 Norske Havne. — De Svenskes Konge har jeg
 tilskrevet saaledes, som det skal blive forelagt
 Rigs-Forsamlingen; men denne Monarch har
 sendt min velmeente Skrivelse uaabnet tilbage.

O! gid den Konge, der siger sig at ville
 være det Norske Folks Fader, ogsaa vilde ære
 dets Rettigheder, og kjenke Norden Fred og lyk-
 kelige Dage; vi ønske jo kun at leve uafhængige,
 i god Forstaaelse med et i sig selv agtværdigt
 Nabofolk.

Jeg skulde ansee det for en kjær Pligt,
 hvis jeg udførligere, med nogenlags Sandsynlig-
 hed eller Bished, kunde skildre Norges politiske
 Stilling; men Ingen formaaer at forudsee de
 Begivenheder eller Omvæltninger, som Europa i
 det Hele eller enkelte Stater kunne være under-
 kastede, forinden den almindelige Fred gjengiver
 No, og kalder Lyksalighed og Velstand tilbage. —
 Held imidlertid det Folk, som, uagtet Trængsler

og mangehaande Gjenvordigheder, med urokkelig Trofasthed, først mod sin Konge og siden mod sine egne Rettigheder og sit National-Værd, bestaaer den gode Strid, indtil blidere Dage oprinde. Europa skal ikke negte det sin Høiagtelse og Beundring, og kommende Slægter skulle velsigne dets Minde. Ja! Held Norge!

Her gjentog den hele Forsamling det af Hans Kongl. Høihed frembragte Ønske med et tredobbelst Udbrud af: Held Norge!

Jeg indbyder Rigs-Forsamlingen til at vælge sig en Præsident, som kunde omverle ugentligen, saavelsom en bestandig Secretair; og, til at udarbejde Forslaget til Constitutionen, vil det findes fornødent, at udvælge en Committee, bestaaende af Medlemmer fra de forskjellige Stifter.

Regjerings-Raadet skal være beredt, at forelægge de Oplysninger om Rigets Resourcer, som have været mulige at forskaffe i saa kort en Tid; men, saasom Tids-Omstændighederne forhindre den i sig selv vidtløftige Opgjørelse af gjensidige Fordringer med Kongeriget Danmark, og Rigets Indtægter og Udgifter desuden ei lade sig bestemme efter et Krigs-Aar, som det afvigte, ligesaa lidet som ubetinget efter fordums Freds-Aar, saa vil ei

heller noget fuldstændigt Budget for Aaret 1814 kunne forelægges Rigs-Forsamlingen; jeg ønsker derimod, at det, efter Constitutionens Bestemmelse, maatte overveies, om ikke Tilforordnede af Rigs-Forsamlingen kunde, tilligemed Regjerings-Raadets Iste Departement, udarbeide Rigets finantsielle Etat, og Forslag til nye og nødvendige Hjælpeskilder for Finantserne.

Den til Næringsveienes Oplivelse saa uundværlige Laane-Indretning, som under 5te Januar d. N. blev antaget af Sammes Constituenten, er hidtil standset i sin Virksomhed, fordi de senere indtrufne Omstændigheder have gjort dens Forening med en national Bank ønskelig, hvis Plan ligeledes skal forelægges Rigs-Forsamlingen til Bedømmelse. Overhovedet venter jeg med Fortrøstning af den Bistand af Rigs-Forsamlingen, som Kjendskab til Land og Folk og som varm Følelse for Norges Vel vil indgive hvert dens Medlem.

Mine Hensigter kjendes af Alle; i redelig Villie skal Ingen overgaae mig, og min bedste Løn skal til alle Tider være Folkets Kjærlighed, og de Rettskafnes Høiagtelse."

Norges Regent lod dernæst ved Høistammes Secretair oplæse følgende i Taler omhandlede

8
Skrivelse til Sverrigs Konge, først i det Franske og dernæst i det Danske Sprog:

"Sire!

Votre Majesté n'attribuera point à un manque de respect de ma part, que la communication, que je vais Lui faire aujourd'hui, a été retardée bien au delà du terme convenable.

Je désirai la Lui faire en forme, & d'une manière à lever tous les doutes sur mes sentimens respectueux vis à vis d'Elle, ainsi que sur les motifs de ma conduite.

Mais ne pouvant employer, Sire, d'autre voie que celle, dont je me sers à cette heure, Vous ne Vous étonnerez non plus, que ma plume, seul organe de mes sentimens, les exprime avec toute la sincérité, que je Vous dois, Sire, ainsi qu'à la cause, que je defends.

C'est en remettant à Votre Majesté la déclaration émanée ici le 19 Fevrier, ainsi que la publication de la même date, que je Lui communique les sentimens, qui animent la nation norvégienne, ainsi que les principes, qui seront toujours la base de ma conduite.

La nation norvégienne n'est pas dégénérée jusqu'à vouloir de bon gré sacrifier sa liberté & son indépendance.

Il n'y-a qu'une voix parmi les habitants de ces rochers: celle de vouloir conserver leur nationalité & défendre leurs foyers contre toute oppression étrangère.

En vain aurais-je voulu exécuter le traité de Kiel, & livrer les forteresses aux troupes de Votre Majesté. L'unique issue d'une telle tentative eut été une revolte générale contre la seule autorité, qui pouvait préserver un peuple abandonné à lui même de malheurs incalculables de l'anarchie.

En agissant ainsi, j'aurais au même instant perdu toute l'autorité nécessaire pour maintenir l'ordre; je l'aurais mérité en désabusant le peuple de la bonne opinion, qu'il a généralement de moi: que j'ai toujours voulu son bonheur, & qu'au moins je préviendrais le désordre dans un tel moment de Crise.

Je n'ai donc point eu de choix, Sire, entre le déshonneur d'abandonner un peuple, qui met toute sa confiance en moi, & le

devoir de maintenir pour son salut l'autorité, que j'avais exercée jusqu' alors.

En prenant le titre de Regent, j'ai remis à la Diète déjà convoquée, d'établir la Constitution du Royaume & de déclarer la volonté du peuple, qui déjà s'est prononcée, & qui a retentie dans le serment à la patrie, fait dans tous les temples du Royaume.

En attendant je défendrai les droits incontestables de la nation contre tous ceux, qui voudraient les opprimer; & j'ose former l'espoir, que l'Être suprême bénira dans ce cas les efforts réunis d'un peuple indépendant.

Daignez Vous rapeller, Sire, d'avoir été Vous même dans un cas pareil au mien; Vous ne combattiez point alors les droits d'un peuple, délié de son serment envers un Roi, qui avait abdiqué. Vous reconnûtes les droits de la nation. Ne seraient-ils pas les mêmes en Norvège qu'en Suede?

Alors le Danmarc & la Russie respectèrent la volonté prononcée de la nation, à la tête de la quelle Vous Vous trouviez pla-

cé; seroit ce trop présumer, que Vous voudriez respecter les mêmes droits, dans un cas pareil ?

Enfin, Sire, comment concilier les principes, pour lesquels Vous avez pris les armes, avec les principes, sur lesquels Vous fondez Vos droits de possession sur la Norvège ?

Mais je m'arrête; je ne voudrais point Vous offenser, Sire; sans doute qu'on Vous aura induit en erreur, en Vous assurant, que le peuple de la Norvège souhaitait une réunion avec la Suede, & Vous avez cru, que le serment de fidélité au Roi de Danmarc seul mettait obstacle à Votre désir, de rendre ce peuple heureux comme l'est celui de la Suede.

Eh bien! Sire, consultez les sentimens de la Nation norvégienne! Vous Vous persuaderez, que le traitement, qu'elle a endurée de la part du gouvernement Suedois, a porté la haine nationale, qui ne subsiste malheureusement que trop souvent entre les peuples limitrophes, à son comble, & Vous serez convaincu, qu'une réunion forcée ne porte que des malheurs incalculables sur la Norvège comme sur la Suede; mais en

même tems Vous ne douterez point, Sire, qu'en respectant les droits du peuple de la Norvège, son estime & sa reconnoissance Vous sont acquises à jamais.

Le voeu sincère de tout Norvégien, qui veut le bonheur de sa patrie, est de voir conservée la paix et la bonne intelligence avec la Suede. Il est sans doute en Vos mains, Sire, de faire le bonheur des peuples Scandinaves.

Qu'une paix éternelle & l'alliance la plus étroite consolident les relations également utiles entre la Norvège & la Suede!

Les mêmes principes de sage politique Nous animeront! Jamais la Norvège ne peut vouloir gagner du terrain sur la Suede, mais elle peut garantir sa frontière vers l'ouest, comme la Suede, Amie de la Norvège, écartera à jamais la guerre de nos frontières. — Voila, Sire, la perspective d'un avenir vraiment heureux; — Pouvez Vous la desirer autrement, lorsque le bien-être des peuples Scandinaves la demande ainsi?

Enfin, Sire, honorez moi de Votre confiance; je ne me permettrai certainement

pas de Vous dire un seul mot, qui ne puisse valoir devant Dieu et devant la vérité, que Vous pouvez exiger de moi, lorsqu'il s'agit du bien-être de deux Nations, que Vous voudriez rendre heureux.

La responsabilité devant Dieu des malheurs qui peuvent en resulter, si Vous refusiez Votre attention aux ouvertures sincères, que je Vous fais, Sire, retombera sans doute sur Vous & non sur moi, qui ne désire que le bonheur de la Norvège, & que de montrer toujours vis à vis de la Nation Suedoise la conduite d'un bon voisin, & vis à vis de Votre Majesté les sentimens respectueux & sincères d'un Ami & d'un Parent, qui ne cessera d'être, Sire! de Votre Majesté le tout dévoué Cousin

Christian Frédéric.

Christiania ce 6 Mars 1814.

à Sa Majesté le Roi de Suede!"

”(Oversættelse.)

Deres Majestæt vil ikke ansee det for en Mangel paa Hviagtelse fra min Side, at det, som jeg idag meddeler Dem, er blevet opholdt længere, end det maatte synes passende. — Jeg ønskede, at denne min Meddelelse skulde være

formelig, og istand til at hæve hvert Tvivlsmaal om mine  refrygtfulde Følelser for Dem, ligesaa vel som om Bevæggrundene til min Handlemaade. — Ude af Stand til at anvende andet Middel end det, jeg for Dieblicket benytter, vil De ikke undres over, at min Pen, det eneste Organ for mine Følelser, udtrykker disse med al den Oprigtighed, jeg skylder Deres Majestæt, saavel som den Sag, jeg forsvarer. — Ved at tilstille Deres Majestæt Kundg relserne af 19de Febr., underretter jeg Dem om de Følelser, der besjeler det Norske Folk, samt om de Grundsætninger, der stedse skulle lede mit Forhold. — Den Norske Nation er ikke vansl gtet i den Grad, at den godvilligen skulde opofre sin Frihed og Uafhængighed; der er ikkun een Stemme iblandt disse Fjeldes Beboere, den: at ville vedligeholde sit Folkv rd, og at forsvare sine Arnessteder imod al fremmed Undertrykkelse. — For g aves skulde jeg have villet udføre Freds-Tractaten til Kiel, og overlevere Fæstningerne til Deres Majestæts Tropper. Den ufeilbarlige Følge af slikt Forsøg vilde have været en almindelig Opstand imod den eneste Myndighed, som kunde frelse et til sig selv overladt Folk fra Anarchiets uberegnelige Ulykker. — Ved at handle

saaledes, skulde jeg i samme Dieblig have tabt den til Ordens Haandhævelse nødvendige Myndighed, og jeg skulde have fortjent dette ved at skuffe Folket i det gode Omdømme, som det almindeligen nærer om mig: at jeg stedse har villet dets Vel, og at jeg idetmindste vilde forebygge Uorden i et saa kritisk Dieblig. — Intet Valg levedes mig sølgelig imellem den Banare, at forlade et Folk, som sætter al sin Tillid til mig, og den Pligt, til dets Frelse at vedligeholde den Myndighed, jeg hidindtil havde udøvet.

Bed at antage Titelen af Regent, har jeg overladt til den allerede sammenkaldte Rigs-Forsamling, at fastsætte Rigets Stats-Konstitution, og at erklære Folkets Villie, som allerede har ytret sig, og gjenlydet i den Eed for Fædrelandet, som er aflagt i alle Rigets Kirker. — Imidlertid skal jeg forsvare Folkets uomtvistelige Rettigheder som Nation imod hver den, som maatte ville krænke dem, og jeg vover at nære det Haab, at det høieste Væsen heri vil velsigne et uafhængigt Folks forenede Anstrengelser.

Deres Majestæt ville værdiges at erindre, at De selv har været i et lignende Tilfælde; De bestred dengang ikke de Rettigheder, som tilkomme et Folk, der var løst fra sin Eed imod

en Konge, som havde frasagt sig Thronen. De erkjendte Nationens Rettigheder. Skulde disse ikke være de samme i Norge som i Sverrig? — Dengang agtede Danmark og Rusland det Folks erklærede Villie, i hvis Spidse De befandt Dem! Skulde det være for meget at vente, at De vilde agte de samme Rettigheder i et lignende Tilfælde? — Endelig, Deres Majestæt, hvorledes skulle de Grundsætninger, for hvilke De har grebet til Vaaben, kunne forenes med de Grundsætninger, paa hvilke De bygger Deres Besiddelsesret til Norge? — Men jeg holder inde; jeg vilde ingenlunde fornærme Deres Majestæt; uden tvivl har man ledet Dem i Vildfarelse, ved at forsikre Dem om, at det Norske Folk ønskede en Forening med Sverrig, og De har troet, at Troskabseden til Kongen af Danmark alene lagde Hindringer i Veien for Deres Ønske, at gjøre dette Folk ligesaa lykkeligt som det Svenske. — Velan, Deres Majestæt, raadspørg det Norske Folks Sindelag. De vil da overbevises om, at den Behandling, som det har lidt fra den Svenske Regjerings Side, har bragt National-Hadet, som desværre alt for ofte finder Sted imellem Nabofolk, til sit Høieste; og De vil overtydes om, at en tvungen Forening ikkun vilde bringe

uberegnelige Ulykker, saavel over Norge som over Sverrig; men paa samme Tid vil Deres Majestæt ikke tvivle om, at De for stedse vil have vundet det Norske Folks Høiagtelse og Taknemmelighed, ved at erkjende dets Rettigheder. — Hver Normand, som vil sit Fædrelands Held, har kun det oprigtige Ønske, at see Fred og god Forstaaelse med Sverrig vedligeholdt. Det staaer uidentviol i Deres Majestæts Magt, at berede de Scandinaviske Folkes færd's Held. — Gid en evig Fred og det næieste Forbund befæste de gjensidige Forhold imellem Norge og Sverrig! —

De samme vise politiske Grundsætninger skulle befjæle os! Aldrig kan Norge ville vinde Land fra Sverrig, men det kan beskytte dets vestlige Grændse, ligesom Sverrig, i Benskab med Norge, for bestandig skal fjerne Krigen fra vore Grændser. — Her seer Deres Majestæt Udsigten til en i Sandhed lykkelig Fremtid; og kan De ønske den anderledes, naar de Scandinaviske Folkeslags Lykke fordrer det saaledes?

Endeligen, Deres Majestæt! bær mig med Deres Fortrolighed; jeg skal vist ikke tillade mig, at sige Dem et eneste Ord, som ikke kan bestaae for Gud, og med den Sandhed, De kan fordrer af mig, naar det gjælder tvende

Iste Hæfte. **B**

Nationens Belfærd, som De ønsker at gjøre lykkelige.

Ansvarer hos Gud for de Ulykker, som kunne være en Følge af, hvis De negter at høre disse mine oprigtige Ytringer, vil sikkerligen falde tilbage paa Dem, og ikke paa mig, som kun ønsker det Norske Folks Held, og stedse at vise mig som en god Nabo af det Svenske Folk, samt at lægge de Følelser af dyb Hviagtelse og Oprigtighed for Dagen, med hvilke jeg, som Ven og Deres Majestæts Bestaaende, forbliver

Deres meget hengivne Fætter,
Christian Frederik.

Christiania, d. 6te Marts 1814.

Deres Majestæt Kongen af Sverrig!"

Hans Kongelige Høihed forlod derefter Forsamlingen, efterat denne havde skredet til Valg af en Præsident og en Vice-Præsident for 8 Dage, samt en bestandig Secretair. Ved de fleste Stemmer bleve udvalgte til Præsident Kammerherre og General-Vei-Intendant Peder Anker, Storkors af Dannebrog; til Vice-Præsident Etatsraad Rogert, Justitiarius i Trondhjems Stifts-Overret, og til Secretair Sorenskriver i Nordhordlehn, Cancellie-Secretair Christie.

Rigs-Forsamlingen besluttede at udfærdige